

ten, welke formigen hebben gemaakt tusfchen zijn kunsttalent en dat van oudere Nederlandfche Schilders in hetzelfde vak, vooral met dat van den beroemden NICOLAAS VAN BERCHEM. Door zoodanige vergelijkingen wordt ware kunstkennis flechts zeer zelden bevorderd. Ieder Kunstenaar heeft zijn eigen karakter. Hij behoort op zich zelve te staan en niet alleen in vergelijking met anderen op prijs te worden gefteld. OMMEGANCK overleed in zijne geboortestad Antwerpen op den 18den Januarij laatftleden. Hij was Lid der Vierde Klafte van het Koninklijk - Nederlandfche Inftituut.

Deze zelfde Klafte verloor nog in den loop van dit jaar uit haar midden den Heer CHRISTIAAN FREDERIK RUPPE, Lector in de Toonkunst, en Kapelmeester aan de Leijdfche Hoogeschool. Talrijke blijken van kunde en fmaak leverde hij door de uitgave van onderscheidene muziekwerken, zoo voor den zang als voor orgel en piano. Van zijne theoretifche kennis treft men de overtuigendfte blijken bijzonder aan, in zijne theorie der Hedendaagsche Muzijk, te Lejden in 1810 en 1811 uitgegeven. Meermalen diende hij ook de Klafte, wier Lid hij was, van confideratien en advies, op hem medegedeelde ftukken.

Onder hare Geasfociëerden verloor de Vierde Klafte eenen man, wiens roem algemeen verbreid en wiens invloed op de beoefening der Kunst grooter is geweest, dan die van menig ander, die voor hem in wezenlijke verdienfte echter niet behoeft achter te staan. Ik bedoel den bekenden Historiefchilder DAVID. De tijden der omwenteling, in welke DAVID zijn kunsttalent ontwikkelde, hadden veel invloed op zijne vorming. De republikeinfche gevoelens, die toen in Frankrijk heerschten, bezielde mede den Schilder van den eed der Horatiers, van rutus die zijne zonen veroordeelt, en van de Sabijnsche vrouwen. De wanfmaak en de valfche kunstenarijen van Schilders, die onder het Oude Koninklijk bestuur nog vereerd waren geweest, maakten plaats voor meer reinen kunstzin en voor meerdere gestrengheid in teekening en coloriet.

durende den korten tijd dat zij hem onder hare Leden mogt tellen, hebt gij Mijne Heeren! uit het vroeger gezegde kunnen opmaken; wat zij van hem had mogen verwachten, nu hij in een ruimeren kring en op eene hoogere standplaats werkzaam mogt zijn, kunnen zij beoordeelen; die hem meer van nabij gekend, en zijne begaafdheden op den regten prijs hebben weten te schatten. Bij eene geleerde en wetenschappelijke opvoeding, smaak voor kunst en vooral voor Bouwkunst voegende, was hij bekend met het voornaamste, wat daarover in andere landen geschreven is, en wenschte hij het goede, wat elders bestaat, ook hier over te brengen. Getuige de oprigting eener Maatschappij ter aanmoediging van Bouwkunst, door hem tot stand gebragt, om door beantwoording van theoretische zoo wel als practische Prijsvragen meer smaak te verspreiden: eene Maatschappij, wier spoedige aanwas grootendeels door zijn ijver was bevorderd, en die haar nut reeds doet gevoelen, maar die ook in hem een voornaamen steun verloren heeft. De vriendschap, die hij met vele Leden der Klasse had aangeknoopt, maakt zijn gemis voor hun des te treffender; zijne dienstvaardigheid en welwillendheid, hadden hem echter aan allen verbonden, waardoor zijne nagedachtenis steeds in vereerend aandenken zal blijven. (\*)

De Heer **CHRISTIAAN FRIEDRICH RUPPE**, werd in het jaar 1753 te Salzingen, in het Hertogdom Saxon-Meiningen geboren, en toonde reeds vroegtijdig aanleg voor de Toonkunst, waarin hij zich vlijtig oefende. Als jongeling begaf hij zich naar Leiden en woonde aan die Hoogeschool de lessen van VALCKENAAR, RUHNKENIUS: en andere beroemde Hoogleetaren, gedurende drie jaren bij; na verloop van

---

(\*) Overleden April 1825.

welken tijd, hij door velen aangezocht werd, om zich aldaar te vestigen en onderrigt in de Toonkunst te geven. Hiervan heeft hij dan ook, vooral op het Piano, zijne hoofdzaak gemaakt; echter heeft hij zijne Theoretische kennis door verscheidene kleinere en grootere werken, aan den dag gelegd. Onder dezen behooren 36 werken voor het Piano; twee groote Oratoriums voor vol Orchest, de *Geboorte en Opstanding* van den Zaligmaker; voorts 15 Cantaten voor een Zanggenootschap, benevens de Psalmen voor drie stemmen; verder verschillende Godsdienslige (Gezangen voor Orgel en Piano, (\*) en eenige Hymnen; eindelijk is door hem eene Theorie der Muziek in twee deelen uitgegeven en een aantal stukken geschreven, die ongedrukt zijn gebleven.

Uit dit alles kan de werkzaamheid blijken van een man, die in de oude Letteren niet onbedreven, het vak door hem gekozen eer aandeed, en wien met regt, van den aanvang af, eene plaats bij deze instelling werd aangewezen, offchoon ze hem, door eene verkeerde naamopgave, niet terstond geworden is. Het strekte de Klasse tot een wezenlijk genoeg, toen zij die misvatting kon herstellen, en mogt zij zich meermalen van zijnen raad met goed gevolg bedienen. Over den aard zijner composities te oordeelen, is hier de plaats niet. Bij den ommekeer, als het ware, die de muziek in de laatste jaren ondervonden heeft, moest hij, die in de plaats zijner woning geene gelegenheid had, het nieuwere volstandig in alle zijne kracht te hooren uitvoeren, zich meer aan het vroegere houden; ook komen zijne werken meer overeen met den stijl van de tijdgenooten zijner jeugd; maar zuiverheid en grondige kennis straalt in allen door, en het is daardoor vooral, dat zij gerustelijk kunnen aanbevolen worden. (†)

Na

---

(\*) Bij HERNINGH te Leijden gedrukt.

(†) Overleden 25 Mei 1826.